

KRZEMIENNY (4) *ai*

Oba e jasne.

sg m N krzemienny (2). ◇ f N krzemienn(e) (1). ◇ pl N krzemienn(e) (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „krzemień”; z krzemienia, posiadający cechy charakterystyczne dla krzemienia; siliceus Mącz (4) : Saxum, Kámień/ opoká. [...] Saxum silex, Krzemienny Mącz 370a, 393b.

Wyrażenie: »krzemienne kamienie, skały« (1:1): Lapidēs siliceī, Krzemienne kámienie Mącz 393b; kiedyś krzemienne śkály Amphioná pilno śłuchály. KlonŻal D.

Cf KRZEMIENISTY

IM